Gyborgin tunneongelma Jonathan tuijotti kuvaansa peilistä. Kaksi sinistä silmää tuijottivat takaisin eikä mikään ulkoinen kielinyt että toinen niistä oli keinotekoinen rakennelma, jonka kamera välitti tietoa hänen aivoihinsa. Mikä minä olen? Peilikuva tuntui imaisevan hänet muistoihin menneistä tapahtumista, jotka olivat muuttaneet häntä totaalisesti. Jonathan istui kylmällä betonilattialla ahtaassa sellissä ja katui sadannen kerran sekaantumistaan tähän maanpäälliseen helvettiin. Hän oli yksi niistä lukuisista rauhanturvaajista jotka toimivat kaaoksen kouriin joutuneessa Koreassa. Pohjois- ja Etelä-Korean välille syntynyt konflikti oli ollut äärimmäisen tuhoisa. Tuhkasta oli syntynyt uusi yhtenäinen Korea joka kuitenkin oli toistaiseksi hyvin epävakaa. Jonathanin päätös lähteä rauhanturvaajaksi oli johtunut hänen äidistään joka oli syntyjään Etelä-Korealainen. Hän oli tehnyt lupauksen itselleen äidin saatua vakavan tartuntataudin ja menehdyttyä siihen lääkehoidoista huolimatta. Ajatus ei tuntunut enää niin hyvältä entiselle Pohjois-Korealle uskollisen aseellisen ryhmän vankina. Hänestä kaivaa tietoja, etenkin liittyen rauhanturvausjoukkojen käyttämään sotakalustoon. Jonkin aikaa sitten kaksi tuimannäköistä aseistettua miestä oli vienyt hänet huoneeseen joka oli yhtä kolkko ja autio kuin hänen sellinsä. Siellä hänet oli kiinnitetty remmeillä koruttomaan tuoliin ja hänen ihoonsa oli kytketty aivosähkökäyrien mittauksessa käytettävien elektrodien kaltaisia johtoja. Tämä laite oli huijannut hänen aistejaan mitä pirullisimmalla tavalla. Hän oli kokenut sietämätöntä kipua ilman minkäänlaista fyysistä vahingontekoa. Kidutus oli jatkunut, kunnes hän oli kertonut kaiken mitä tiesi. Jonathan havahtui horroksenomaisesta mielentilasta voimakkaaseen jyrähdykseen joka tuntui myös lattian tärähdyksenä. Seuraavassa hetkessä toinen pommi räjähti hyvin lähellä häntä. Paiskautuessaan taaksepäin hän ehti nähdä kaistaleen sinitaivasta ennen kuin löi päänsä ja vaipui pimeyteen. Jonathan huomasi herätessään makaavansa sängyssä sairaalan vuodeosastolla. Oikean käden kämmentä ja kyynervartta vihloi terävä kipu. Kauhukseen hän huomasi ettei näitä kehonosia kuitenkaan enää ollutkaan. Hänen kätensä ei jatkunut siteeseen käärittyä olkavartta pitemmälle. Hän oli joskus kummastellut raajansa menettäneiden puheita haamusärystä. Siihen ei ollut enää aihetta. Kauhua lisäsi havainto siitä että jotain muutakin puuttui. Puolet kasvoista peittävän siteen alla hänen vasen silmäkuoppansa oli tyhjä. Ystävällisen oloinen korealainen hoitaja saapui huoneeseen ja tiedusteli potilaan vointia sujuvalla englannin kielellä. Häneltä Jonathan sai tietää että Yhdysvaltalaiset hävittäjät olivat tuhonneet maan tasalle sen rakennuksen, jossa häntä oli pidetty vankina ja että hän oli ollut ainoa eloonjäänyt joka raunioista oli löytynyt. "On suoranainen ihme että selvisit hengissä", hoitaja totesi ja jatkoi sitten, "Jotkin osat aivojasi olivat todella pahasti vaurioituneet. Jouduimme korvaamaan vioittuneet aivotoiminnot elektroniikkaa sisältävillä implanteilla. Yksinkertaisimmat toiminnot oli helppo korjata, mutta esimerkiksi vaurioituneita tunnealueita on lähes mahdotonta saada entisten veroisiksi". Ennen poistumistaan hoitaja lupasi että hän saisi vielä tämän päivän aikana robottiproteesit menetetyn käden ja silmän tilalle. Jonathan iski nyrkkinsä peiliin. Hämähäkinverkkoa muistuttava särömuodostelma ilmestyi heijastavaan pintaan ja osumakohdasta lohkesi muutama sirpale, joista pari tarttui robottikättä verhoavaan ihoa muistuttavaan materiaaliin. Kipeiden muistojen aiheuttama raivo laantui yhtä äkisti kuin oli alkanutkin. Tilalle tuli kylmä välinpitämättömyys. Peilistä heijastui säröjen vääristämä iloton hymy joka huokui hyistä elämän ironiaa. Viha on heikkoutta. Ylipäätänsä tunteiden ohjailemaksi joutuminen on heikkoutta. Minä olen tulevaisuutta. Ei, minä olen nykyisyyttä. Ihmisen ja koneen välinen lopullinen yhteensulautuminen on jo meneillään ja ne jotka eivät sopeudu putoavat kyydistä ja vaipuvat unholaan.